

„To je ale dost vytržené z kontextu, Heleno!“

Zašklebila se na něho a on se rozesmál.

„Tak jo, máš pravdu, potřebujeme dopisy... rozhodně je potřebujeme!“

Přetočil ji znovu na sebe a ústy se přísál k jejímu krku, dokud se nesmála taky. Protože to lechtalo a bylo pak mnohem jednodušší zapomenout na úzkost, která se v ní rozlévala, lepila se na ni jako smůla ze stromu a nešla setřást.

Rozbřesk za oknem šplhal úzkým proužkem světla mezi závěsy a trhal líné minuty doteků a slov na vteřiny. Rozednívalo se. Ačkoliv v pokoji se ještě rozpínalo šero, za oknem už ptačí serenády vítaly nový den. Nevyhnutelnost poslední společné chvíle je omítávala jako příkrývka propletená mezi jejich těly a svírala jim dech. Tušili to oba, přestože se tvářili, že ne. Přítomnost roztažená do uplynulých měsíců se dneškem smrskne mezi slova v dopisním papíře. Příběh se rozdělí na dvě části, ale každý z nich bude dál číst pouze tu svou.

„Nechci, abys odjel,“ pohladila ho po tváři. V té prosbě bylo shrnuto všechno, stesk směřovaný do budoucnosti, Helenina nedůvěra, láska.

Uchopil její dlaň do své a políbil ji. „A já zase nechci, abys byla smutná.“ Prstem se snažil setřít stopy loučení v její tváři. Za pár chvil je smutek obalí jako sliz, ale ne teď, ne když jsou ještě spolu. Chtěl jí říct, že mu může věřit, už o tom mluvili stokrát, nemá se čeho bát, protože on nedovolí strachu, aby tu vzdálenost mezi nimi ještě zvětšil. Mohl by také říct, že zůstane, ale věděl, že to neudělá. „Budu se vracet, co nejvíc to půjde. Uvidíš, že nepoznáš, že je něco jinak.“

Uteče to. A až skončím, budeme spolu napořád!“ zašeptal jí do ucha.

Potom, jako by to nestačilo, tu poslední větu zakřičel znovu. Snad aby přehlušil i svou vlastní úzkost, aby zahnal její hlas.

„Tiše!“ přikryla mu ústa dlaní. „Ať nevzbudíme tátu...“ Zbláznil by se, kdyby zjistil, že tu Robert spal. Narušilo by to jeho představu cudného loučení před domem pod dohledem bystrého rodičovského oka za vlnící se záclonou.

Helena se zaposlouchala do ticha.

Přízemí pod nimi stále mlčelo. Nad ránem zaslechla cinkot klíčů a kvílení vchodových dveří, věděla, že se rodiče vrátili dost pozdě. Po zábavách zůstávali v posteli déle než jindy, ještě byl čas. Ticho přetékało do všech pokojů. I k dědovi, které byl asi jediný vzhůru. Nejspíš seděl jako každé ráno u okna a díval se ven. Nebo dovnitř, jeho myšlenky se točily ve víru vzpomínek na minulost, ve které přesně věděl, co se stalo, když byl malý, ale to, co se dělo před chvílí, do vteřiny zapomněl. Přítomnost v jeho paměti požírala černá díra, a tak mohl být svědkem Robertovy návštěvy beze slov. A Marie by je také neprozradila. Sama neměla chuť na otcovy omílané monology o slušnosti. Uměla si představit jeho pedantský výraz a monotónní přednášku o tom, že se doba sice změnila, jelikož za jeho mladých let byl sex přípustný až po svatbě, ale morálka lidí by v těchto věcech měla být zakořeněná i dnes. Alespoň morálka jeho dcer! Helena s Marií si to mockrát vyslechly jako provizorní výstrahu. A pokaždé se pak v pokoji smály, jestli si otec vážně myslí, že jeho mladické mravnosti